

Aple MEILĖ. Žemaitis brėgadininks ėr aukštaitė agranuomė

KAZRAGIS Algėrds

Kuolūkė valdībuo pėrma karta
 Sosėtėkuov vuos priš posė metu.
 Ka pradies ta agranuomė bartėis,
 Nuors ni karta bovuom nasėmatė:
 – Negerai, brigadininke! – šaukė
 Ta naujuojė mūsa agranuomė. –
 Ko žiopsai, ar talkininkų lauki –
 Juk seniai laukuos jau byra duona!
 Pasakiau aš toukart tā mergātė:
 – A tėktā ne kiaušis vėšta muoka?
 No ož tou gerā muni pakratė,
 Ė pats pėrmininks ož stala šuokuos.
 Ontra karta vakarelie vedo
 Sosėtėkuov tėp akis i aki.
 Pabaigtovės švėntiem, mat, brėgaduo.
 – Sveikinu! – ana linksmā pasakė.
 No ėr ėšvedė valsioka šuoktė...
 Junto – kuojės sovėsam neklausu.
 – Tokiā dienā, – saka, – reiktų juoktis,
 Na, o jūs kažko toks apsiblausęs...
 Ligo čemeričiu būč ožgierės.
 Pajotau – aplinkou vėskas sokas.
 Saka mon ana: „Jūs meskit gėręs...“
 Ė pabiega posie tuo valsioka.
 Spėtrėjau ož krūma atsėstuojęs
 I tou agranuomė jauna, dailė...
 So kėtās ana linksmu plasnuojė,
 Vo aš varvėnau kap katėns seilė...
 No ė nuėjau pas Baltramiejo.
 Išlėnkiau tėn puora stėklėnėkiu,
 Vo sugrīžės i veliena diejau,
 Šokdėnau kap vies agranuomėkė.
 – Dovanokit, – mon ana pasakė, –
 Kad jus girtu palaikiau iš karto.
 Ak, tuos akis, lėna žėida akis!
 Palīdiejau aš anou lig vartu.
 Vuot ė prasėdiejė! Dėina – darbė,
 No vuo nakti – sapnie vės regiejau.
 Onkstīvesnė mona meilė Barbė

Kazragis Algėrds ėr anuo sesou – artistė, rašītuoję
 Kazragitė Doluoresa. Potuograps nežėnuoms. Portė-
 grapėjė ėš Žemaitiu moziejaus „Alka“ rinkėniū

Kap paviejou mėltā ėšdolkiejė.
 Sokūdau. Vuo šėrdi kap vilīčės
 Pardūrė akelės agranuomės.
 Nuorio sosėtėktė, bet kap tičė
 Vėsumet aplinkou maišuos žmuonis.
 Ožmėršau takus pas Baltramiejo,
 Gėrts bovau nagierės kuožna dėina.
 Vuot kap merga lėngvā nogaliejė
 Tuoki vīra sava žvėlgsnio vėino!
 No bet siki laimė pasėtaikė –
 Grīžuom vėinodo ėš lėnū lauka.
 Bet ėšdaužtė žuodė vėsa laika
 Negaliejau, kol nomėi partraukiem.
 Tik pri vartu, ka vėsā sotema,
 Pasėrīžau – žūtė arba būtė:
 Pliorptė aš pradiejau aplink žemė
 Ė junto, ka viel galio ožkliūtė.
 Vuos atgaudams dvasė ėšsteniejau:
 – Mīlio tamista be gala nuognė!
 Ana i muni tik paveiziejė:
 – Ką? Už mylios matot ugnį?
 Aš gėlė, gėlė atsėdoksiejau,
 Kap kolūkė kalvie dumplės senas.
 – Aš žemaitėškā temuoko ė nuoriejau...
 – Ką nurijot? Spjaukit lauk ant žemės!
 No, matau, kad nieks nebūs ėš žuodiu.
 Aš tik čiopt i kliebi agranuomė.
 Ligo sapnie vėskas pasėruodė –
 Tokšt i žonda mon ana maluonė.
 Nu naktelės tuos, nu anuo karta
 Mes negalem nesėmatėn būtė.
 Ė kas vakara pri agranuomės vartu
 Vės ėlgiau aš pradėdo ožkliūtė.